

Tato závěrečná práce se zabývá makroekonomickými dopady fiskální konsolidace na vzorku 28 zemí EU v období 2004 až 2019, přičemž se drží především nejmodernějšího narativního přístupu. Za tímto účelem shromažďujeme dalších 2037 nových fiskálních opatření, abychom aktualizovali veřejně dostupný soubor dat použitý v některých předchozích publikacích. To je významné, neboť ukazujeme, že cyklicky očištěné primární saldo v případě konvenčního přístupu může řadu relevantních zjištění přehlížet. Nacházíme mírné náznaky toho, že fiskální konsolidace se může ukázat jako expanzivní ve smyslu posílení růstu HDP. V souladu s existující literaturou se ukazuje, že soukromé investice reagují silněji než osobní spotřeba. Nicméně úspěch, pokud jde o snížení poměru veřejného dluhu k HDP, je omezený vzhledem k nízké vytrvalosti úsporných opatření. Zhodnocení měny v zemích s režimem plovoucího směnného kurzu však může bránit plnému zhmotnění prorůstového potenciálu fiskální konsolidace. Nakonec se ukazuje, že centrální banka snižuje úrokové sazby, aby kompenzovala tlaky vyvolávající recesi. Další výzkum by se měl znovu zabývat otázkou významu složení. Odhalujeme totiž, že úsporná opatření založená na daních jsou obvykle volena jako „korekce poslední instance“ a úspěšně obracejí běh dějin, zatímco opatření na výdajové straně jsou spíše sebepoškozující. To je v příkrém rozporu s léta budovanou všeobecnou představou. V neposlední řadě může tento článek sloužit politickým činitelům jako připomínka, že podstupovat bolestivá úsporná opatření se vyplatí, i když jsou zde rizika, kterých si musí být vědomi - zejména, že míra nezaměstnanosti poroste ještě další dva roky, než se podaří zvrátit její vývoj a dojde k prudkému poklesu, což by mohlo ohrozit vyhlídky vlády na znovuzvolení.